

SMURFOGRAD

Dobro si, Dule?

Obično (misli Dule), obično nije ovako, obično im ne dopuštaju (dopust/dozvola), ne možeš da se zaključaš, jer ako to uradiš, onda, onda, ako se to desi, plakaćeš, zvaćeš mamu, a šta ako ne čuje, a šta onda, šta, mamu, a doći će ljudi koji razvaljuju vrata, uspaničena devojka, policija (i ona uspaničena, histerična, nervozna neka policija), ili neće. Doći. Niko. Ne može to tako.

Može (prevuče nadlanicom preko vlažnog potiljka). Nećeš plakati, Dule (nasmeje se sebi Dule).

Mila: „Ne interesuje me, ovo je

vaša

subota i provedite je kako god hoćete, meni je

dosta,

ne možeš

ovo

da mi radiš

opet.

Opet

to radiš, namerno,

ciljano,

misliš da sam glupa, ali ne možeš da izbegneš, ne možeš da se sakrivaš.

Razumeš? Jer ja

konačno

imam svoj život. Razumeš?”

Onda Ivona: „Dobićeš značku, vidim ja. Otac meseca.”

„Udaćeš se za mene tad?”

Onda se Ivona nasmeje.

Ko li je to smislio (smišlja Dule), to s tim p? ŠtrumPfovi. Zašto su – Pfovi?

Ne razumem.

Sara kaže da su sva deca Rusi. Rusovi (kaže Dule).

Sara se mršti.

Ovo je najtopliji dan u godini, dragi slušaoci.

Štrumfograd, tako Sara govori, *Štrumfograd*, *Štrumfograd*, *Štrumfograd*, a to nije tako i to nije tačno, ti imaš šest godina i nemaš pojma ni o čemu, ima P, P ima, -Pfovi, a to što piše na ulazu nije dobro i nije ispravno i ne treba tako, jer oni su Rusi i to je možda tako na ruskom jeziku. I neka idu kući već jednom. Svi oni. *ŠtrumPfograd* neka nam ostane.

„Ne pravi me blesavom,

znam

da si bacio telefon i ne slušaš me, ja sam

živela

s tobom, ako je to uopšte bio život, šta misliš ti, ko si ti, čuješ? Čuješ?”

Ivona kaže Duletu da nije promašio niti jednu subotu od početka godine. A to je sva-ka druga subota. A ovo je najtopliji dan u godini. Dragi slušaoci.

Čuješ? Čuješ?

„Ne, Sara, ne idemo stalno u *Štrumfograd*, tamo ne može da se stigne jer takvo me-sto ne postoji. *ŠtrumPfograd* da, to je nešto drugo, nešto sasvim drugačije, jer ako mi ne dođemo, dotrčaće ruska deca i pojesti ga i to će biti to. I šta ćemo onda? Ruska deca s aj-kulećim zubima će doći. Brrrrrrrrr...”

Stvarno?

Aha.

Ivona nije Ruskinja. Da, ona govori ruski.

Zaključani Dule misli o kiši koja može da padne i on neće znati.

Javićeš mi ako počne da pada kiša, Ivona?

Voleo bih da mi javiš.

Molim te.

„Ne, ne mislim da se zadržavam ovde. Umara, da. Ali, zar ne umara sve? Ljudi su, ne znam. Plata je okej, to da. Svugde su ljudi. To je. Ne znam. A ti?”

Poruka na koju je Dule odgovorio.

Desi Dukakis matori

ZOO vrt

Opet, šta ima tamo

Dule nije odgovorio da ima životinja. Gledam ja njih, gledaju one mene. A hteo je.

„A ti? Mislim, ljudi, voziš taksi. Ne dođe ti da odeš?”

„Evo. Sad sam ovde.”

„Smo.”

A mi?

„Tebi je, čoveče,

teško,

tačno ti je

teško,

jednom u dve nedelje, ne interesuješ me, razumeš, ne interesuje me više ništa što ima veze s tobom, nacrtaćeš se ovde i voditi je gde god, vodi je tamo

hiljaditi put, nemam više snage za tvoja ludila, i ne bi bilo loše da

porazgovaraš

s nekim, znaš, ljudi

razgovaraju, odrasli ljudi,

ne bacaju telefone zato što im se

ne dopada,
ubija me sve ovo, tačno me
ubija.”

Tako jednom, sede oni (njih troje) u dnevnoj sobi, a Sara trpa kokice u usta, drugom rukom se drži za stomak i podvriskuje: „Izem ti vic, Dule, izem ti vic!” Ali, to je bilo pre. I to je bio Pera Detlić.

„Nemoj da se zaključaš i zaspiš tamo, nisam plaćena da spasavam *odrasle* odande!”

To su ruske brave. Ruska tehnologija. To je Sovjetski Savez. Tu čovek ne može ništa da uradi. To je tako.

Sara kaže da bi mogli da igraju stoni tenis, ili bilijar, ili da se valjaju u moru plastičnih loptica, ili da se penju, ili da se ona penje a on da gleda, ili da je Ivona *namesti u macu*, ili da ruska deca prestanu da govore ruski, to bi bilo super, ili stoni hokej, fudbal, ili da neko popravi koš, ili da joj Ivona da loptu, ili da ređaju žetončiće do četiri u nizu, i kad će taj crtani, ili da pišu novu čestitku mami.

Nemoj da popiješ sok odjednom.

Leden je.

Nemoj.

„Autistični su. Nekako, kao da im mi smetamo. Posmatram ih od početka. Kao da im svi smetaju. Nisu necivilizovani, imaju novac. Ali. Ne znam. Ti nisi? Autističan?”

Kuc. Kuc.

Nema prozora (ne smeta mu) i onda se smanjuješ zato što ne možeš da se uporediš ni sa čim napolju, nego se povlačiš, uvlačiš, uvlači te, usisava, stiže mamika, kondenzacija, sve stiže. To.

„Tata, ide se i meni.”

„Nikad mi nisi rekao koliko imaš godina. Nekada izgledaš mlađe, nekad starije. Da li sam nekulturna?”

Imam. Šta znam. Oduvek sam tu. Hladno je ovde.

Ivona ima tetovažu, mora da je tako. Na nekom mestu. Ne vidi se. Ali je tako. Želi da je tako.

Ne može čovek da se ne zapita o svemu (pita se Dule). Recimo, štrumPfovi. Otkud opet oni? Taj neko ko je to smislio, šta je s njim, šta s njim nije bilo u redu? Taj neko mora da je radio stvari s namerom. Kako će dete da izađe na kraj s tim *p*? Zašto otežavati? Ili je to neka eksperimentalna pedagogija? Ja (Dule), ja sam odrastao s njima i gle sad čuda. Vidiš ti to. Neko je imao ideju. Ili je nije imao. Ruski štrumPfovi. Došli su Rusi, sagradili su selo. Oni lažu. ŠtrumPfovi ne žive u gradu. Svi lažu i niko ne bi trebalo da živi u gradovima. Od svih gradova najbolji su *ghost* gradovi. *Duhogradovi* i sloboda za sve. Šta sad, kad ne znamo šta ćemo, ajd opet štrumPfove. Šta sad? Šta? Ruski štrumPfovi su napustili selo. Zašto? Zašto je to tako? Šta ih je nateralo, oteralo, poteralo? Ko? Kad nikog ne bi bilo u gradovima, bili bi to baš sjajni gradovi za život, baš najblistaviji gradovi svih vremena. Nikad bolji gradovi. Kad bi to moglo. Tako.

„Igraonica, to zvuči... Deca. Kao, lepo je. Desi mi se da pred spavanje mislim o tome. Trebalo bi da sam srećna. Igre. Voliš ih?”

Kuc.

„Srećan si? Ponekad?”

Druga poruka na koju Dule nije odgovorio.

I seti se, ako si u stanju, da treba da je vratiš u normalno vreme. Ona je dete!

„Misliš o nečemu pred spavanje?”

Ne mogu da se setim zašto je Sara (Dule ne može da se seti), niti smo Jevreji, niti smo ikada bili. Dogovorili smo se. Valjda. Ivona.

Šume.

Pošto se zaključao, Dule je spustio pantalone. Simulacija. To je to. Otkopčao se. Stvari moraju da imaju smisao. Da bude naglašen – bravo, bravo. Niko ne sedi na toj šolji eto tako. A i to otkopčavanje. Svako otkopčavanje, sva ta otkopčavanja. Šolja za štrumPfove. Zašto se o tome ne govori i ne piše? A to jeste za polemiku. Učimo decu da oni, štrumPfovi, nemaju šolje. Ma nemoj. Ma idi. Idi. Kad se otkopčaš, tek tad si to ti. Simulacija ili ne. Dule je seo i opredelio se da uputi sebi jedan fin, ali dovoljno glasan aplauz. Da niko drugi ne čuje. Došli su Rusi i sa sobom poneli štrumPfovske šolje. A kako drugačije? Ovde ih nema u slobodnoj prodaji. Pa, dobro došli, kad je tako. Slobodni rusoradikali.

„Obično (kaže Ivona), obično nisu kao ti. Odu. Ostave ih i odu. Vreme istekne i vrate se po njih. Šta je s tobom? Zbog čega si tu? Uvek tu?”

Kuc.

„Taa-taaa, i Maji se piški. Ona nije Ruskinja.”

Ko je ona? Svejedno nam je.

„Da li je ona štrumPf?”

Ne može. Čitajte. Lepo piše. Ne hranite medvede. Ne prilazite. Kavezima.

Žene (prepušta se temi Dule), žene ne bi ovako olako. Ne, ne. One imaju torbice. U njima preparate. Za svaki slučaj. Za svaki slučaj preparate. Imaju bonžitu. Sad, znojenje. A tako je hladno.

Nacrtani kralj (kasnije Sara): „Duleee! Dede nešto smešno, da se nasmejem.”

Bilo bi u redu sa zidovima, ruskim zidovima, da su *Afri* (meke penaste bombone). Ali, to nema. Nemaš pojma, Sara. I nisam se obrijao. Primetim svakog petog, šestog dana. Ili mi skrenu pažnju. Skretničari pažnje. Nastranih očekivanja ima, baš ih ima. A ovde je (razgleda oko sebe Dule), nemam na šta da se žalim. Bilo bi neumesno, jer je intimno, jer je klimatizovano, jer je čak sterilno – može se reći. A retko se može pronaći. Sa zidovima treba izaći na kraj, da, najpre (iako je kraj) poetizacijom (Dule nije ovako formulisao): „Ne, vi niste zidovi, *Afri* ste vi.”

Dule?

Sporo je. U krvotoku sporo. Suženje je reč: skupljanje pri zaključavanju.

„Ta-taaa, ova devojčica se upiščila.”

Duletova kratka mentalna zabeleška o grčevima: grčevi su kočenja do kojih dolazi usled nedovoljno urednih smena položaja. Duletove noge otiču, nadimaju se – pune su cementa. Dođe mi da raščešem vene (dođe Duletu). U-kočiti se. Stati. To je pošteno. Tako.

Ni na ovu nije odgovorio.

Petnaest minuta i zovem policiju.

„Sara.”

—

„A da pitaš Ivonu da nemaju ovde giljotinu, nekim slučajem? Portabl giljotinu?”

A da pitaš Ivonu bilo šta?

„Opet, ponekad mi dođe da ih zaključam i odem. Mirno se udaljim, odšetam. Progutam ključ. Da li bi primetili? Da li bi me ti primetio, dok šetam?”

Zato što nije predviđeno (upušta se Dule u intenzivnije opservacije), stiče se utisak da je zagušeno, čak i ako zanemarimo čulne nedaće izazvane izvesnim fiziološkim procesima do kojih nije došlo, ali bi moglo da dođe, ili jeste došlo i Dule se topi (udubljuje se) i briše se toalet-papirom kojim je prostorija sistematski oplemenjena, bude i manično, čelo, iza ušiju, ispod pupka (štrumPfovi izgleda nemaju pupkove – kako sad pa to, dragi slušaoci?). Zarad muskularnog ozdravljenja i koordinacije, on uklanja laktove kojima je načinio zažarena udubljenja tik do kolena, naslanja se na dasku šolje (plastičnu, dakako), što dovodi do oduška prisutnog u kriptičnom stepenu, ali i do usecanja unutrašnjih ivica daske pod kamilje izbočine vlastitih lopatica: kako bi se ukotvio, a počinje da čezne, Dule se desnom rukom hvata za cev radijatora, tu vavilonsku puzavicu koja se uspinje prema svodu štrumPfovske kućice nužničkog tipa. Taj gest ga čini znatno uravnoteženijim, makar u sferi postafekata, njegova inače široka ramena dobijaju na voluminoznosti i ovakav Dule jeste faktor situacione kontrole i korekcije, i ovakav Dule, dok herojski steže cev radijatora u letnjoj disfunkciji, kao da se najednom naupijao neslućene, pseudovelaskezoške portretne grandioznosti. Sve ga to đavolski iznenađuje i dođe mu da sa svog novostečenog položaja dućevski zagrmi kako su proizvodi kompanije *Biobaza* prilagođeni osetljivoj koži, ne sadrže konzervanse, veštačke boje ni mirise. Ili tako nešto. Da se nametne. Zato što je admiral. Nedvosmislenost ili smrt.

Ni na ovu. Posebno ne na nju.

*Ali ti znaš da ja to neću uraditi kako ne
bih svoje dete izlagala
dodatnoj traumi, odvratni,
izopačeni manipulatoru!*

„Kad kreneš u školu učiteljici ćeš reći da ti i ja živimo u ŠtrumPfogradu, hijerarhijski uređenom selu oslobođenih, da, oslobođenih.”

„Ali ti ne živiš s nama.”

„-Pfogradu! -P!”

Ruski glasić neveričasto hrska.

Kuc.

Moguće je (predoseća Dule) da se u njegovom vozilu s njim odsutnim dovikuje dispečerka s urgentnim nalogom da *potvrdi prisustvo u mreži*.

En passant Ivona: „Aaa, ozbiljno sam mislila ono o spasavanju odraslih; ako ti se spava, znam bolja mesta, puštaj te male termine, ne želim da me optuže za zlostavljanje i zanemarivanje!”

Pogo. Odakle mi on (muči Duleta)? Sroza se usled nenadanog napada atrofije – nakratko balansira polovinom gole zadnjice na šolji. Pogo je rekao za sebe da je srećni klovn kad je Pogo (nekada je čitao Dule, jer kad si taksista načitani si, stanice su, čeka se). Debeli, bolesni Pogo. A Pogo nije bio Pogo nego se uživljavao u Poga, a Duletu nije bilo najjasnije u kog bi on, Dule, mogao da se uživi, za početak, da se uživi u sebe.

Spopadnu ga trnci.

„Budi ljubazan da svратиш u *Pepko* čim se naspavaš tamo, imam tri upisane od kojih jednu tvoju, oborila sam rekord, ali je negativan. Upravo zovem vatrogasce i službu toalet-spasavanja!”

Da.

Čim uđem u mrežu.

Prva poruka u šolji.

Ja ne mogu da verujem. Evo, ne mogu da verujem. Šta je s tobom?

Otkaci se od cevi i sklizne. Dopliva do vrata na zgrčenom desnom ramenu. Diše.

Kuc. Kuc.

Levo oko mu je otvorenije, prozračnije. Zahvalnije. Diše to oko. Zauzima štrumPfovsku perspektivu. –*Pfovsku. P.* To mora da je ključ svega. *P* kao Pogo. *Pepko*, *pelene*. Mreža. Svrab. Zidovi, kao da se znoje. Kao da se krune. Ali to nije tako i ništa nije tako i osloni se obema nogama o šolju tako da mu brada skoro pa dodirne donju ivicu zaključanih vrata. Imam naprsu kožu (dijagnostikuje Dule), imam, pa šta, imam pukotine na koži, rasipam se, obraz mi je vlažan. Ako im priznam da sam Pogo, trebalo bi da se razbeže.

„Toliko ti pričam o sebi da ćeš pobeći. Nekada pred spavanje mislim o tome, znaš? Kako bih se osećala da pobježim. A nemam prava. I niko nema prava, ali ja znam da nemam. Ali ljudi to ne znaju, neće da znaju. Tu si, svake druge subote, ne odlaziš. I onda te nema. Šta ako? Trebalo bi da budem srećna zbog tebe. Ali ljudi to neće. Ne mogu.”

Poruka, poruka i poruka u šolji. I pozivi.

Uzalud.

„Bio bi srećan zbog mene? Umeš to?”

Nisam pustio vodu (Dule je samokritičan). Trebalo je. Da jesam, tek bi se tad ostrvili na mene. Ovako sam prevideo bitnu vekovnu tekovinu, ali to strategija ne poznaje. Ne. Kad bi čuli, a, ne. Da sam *štrumPf*, mogao bih da se provučem ispod vrata. Bilo bi to *štrumPfastično*. Ili, kad bi neko mogao pouzdano da kaže koliko su visoki, *štrumPfovi*. Ali ne. Sve važno ostane nepoznato. To je tako, tako...

Voda koja kipti od poziva. Vri. Telefonizovana voda. Higijensko dubinsko čišćenje bez napora.

„Taa-taaa, Ivona misli da si upao u šolju!”

E, ovako (Dule, najednom, vidi konja prebijene noge, a u stripovima je video da takve konje ubijaju). Jednostavno, nema spasa. Ali, to kad je bio mali. Ritne se, povremeno. I živ je, nego šta. Rado bi raskopčao košulju, ali ga nekako mrzi. I ti senzori za dim. I njih mrzi. Živ zaključan. Pogo, kad je bio mali. Mora da su ga zaključavali i ostavljali u mraku. Dule ih je sve preduhitrio (ponosan je Dule).

„Izem ti vic, tata. Izem ti vic!”

Ivona dobaci da mu ugase svetlo, e, tad će sigurno izaći.

„Sara, ugasi mu svetlo!”

Niko ne ume da opiše gde tačno završavaju naše poruke poslate osobama koje su svoje telefone pohranile po WC šoljama. Pošto nam se takve poruke ne vraćaju, one mora da su negde. Ali gde? Ili, ako pozovete takvu osobu, koga zapravo zovete?

Nisam malaksao (nije Dule), ne nadajte se, moje je da se opustim. Nemojte me terati da progrizem ova vrata, jer ja to mogu. *DabroštrumPf* mi nije ravan, ako je takvog ikada bilo. Mogu da progrizem zid, nema tog zida koji će mene. Uješću ga, ne zvao se ja Dule (preti Dule). Morao bih da se počešem sad. Nema svetla i to me svrbi. Ponesi nož, Ivona, i ja ću vam pokazati. Tebi. Mogu i da lajem. Na tebe, za tebe. Ali mi se spava. U tome je sve. Apelujem na tebe da obiješ ovo (apeluje Dule), ne zato što ja ne mogu. Ili zato što ne mogu. Ne menja stvar. I da legneš pored. Ne kao kad legneš i misliš. Nego kad ne misliš. Kao ja što ne mislim. Ako mislim, čućeš i počećeš da misliš moje misli. A to ne. To ne. I ti da spavaš. Mi.

„Vreme je isteklo, Dule, i mamika dolazi po tebe!”

Ima nečeg blaženog na Duletovom licu. Istovremeno i nečeg kao, kao kod čoveka kom se čitavog dana plakalo, a na kraju mu se nije dalo. Eto. Nije.

Kuc. Kuc. Kuc.

Noć pada na *ŠtrumPfograd*.

Dobro si, Dule?